

מי שעושה זו החתעוּרֹות (שעשה התעוּרֹות וו' שלמְטה, בונדי באלו עשה את השם הקדוש בשלהות. כמו שהוא עושה למיטה, כך מתעורר למיטה. ועל זה כתוב, שם קו) אשרי שמרי משפט עשה צדקה בכל עת. עשה צדקה - זה הקדוש ברוך הוא, כביכול הוא עשה אותן.

בא ראה, העני הרי נתבאר מיהו מקומו. מה הטעם? כי העני אין לו ממש כלום אלא מה שנותנים לו, ותלכנה אין לה או ר משלה אלא מה שהשמש נותנת לה.

בא ראה, למה עני חשוב במת? מה הטעם? כי איזו מקום גורם לו, שהרי במקומות הפחות הוא מצוי, ורקן נקרא מות. איזו שחס עליו הוא נתן לו צדקה, עץ החיים שורה עליו, כמו שנאמר משלי) וצדקה פציל ממות. וכן שעשוה אדם למיטה, אך גם הוא עושה למיטה ממש. אשרי חילקו של הזוכה לעשויות שם קדוש למעלה, משום לכך הצדקה עולה על הכל.

ונדרבים הלאה, כשהצדקה לשמה, שהרי מעורר הצדקה לכך לחברים כאחד, ושיתיה הכל שם קדוש בראו. שהרי הצדקה לא מתקון ולא נשלם אלא בצדקה, שכחוב (ישעה נ) בצדקה תפונני. ולכונסת ישראל נאמר, וממשים לכך ועשיותם אתם וגוי. ונתתי שלום בארץ ושבכחים ואין מחריד וגוי. רגוז ואל תרגזנו ואל תחתטו וגוי. רגוז ואל תחתטו, פסוק זה פרשוה, ויקרא כ"ז) רבי יוסי פמח, (זהלים ז) רגוז ואל תחתטו וגוי. רגוז ואל תחתטו והילאה וכן אדם שוכב על שירוד הלילה וכן אדם שוכב על מיטתו, ומה ממניהם על החקים ובר נש שכיב על ערסיה, כמה גרדיני גמוסין מתרעין בעלם, ואיזין

מן עביד דא אטערותא (ד"א דעביד אהערותא דא) דלפתטא, ורקאי באלו עביד שמא קדיישא בשלימיו. בגוונא דאייה עביד לפתטא, הכי אטער לעילא. ועל דא כתיב, (זהלים קו) אשרי שומרי משפט עשה צדקה בכל עת. עשה צדקה, דא קדשא בריך הוא, כביכול הוא עביד ליה.

הא חזי, מסכנא דה אטמר מן הוא אטריה. Mai טעם. בגין דמסכנא לא אית ליה מדיליה כלום, אלא מה דיבין ליה וסידרא לא אית לה נהזר מדיליה, אלא מה דיביב לה שם שא.

הא חזי, אםאי עני חשוב במית, Mai טעם. בגין דההוא אטר גרים ליה, דהא באטר דמוֹתָא הוֹא שְׁבִיכַח, ובגין לכך אקררי מית. ההוא דחיים עלייה, הוא ייחיב ליה הצדקה, אילנא דחמי שרייא עליוי. כמה דאת אמר, (משלוי) הצדקה תציל ממות. וכגונא דעביד בר נש למתא, הכי נמי עביד לעילא ממש. ובאה חולקיה דזכי למאבד שמא קדיישא לעילא, בגין לכך הצדקה סליק על הכל.

זהני מלוי, הצדקה לשמה. דהא אטער הצדקה לאדק, לחייב לוז בחרא, ולמהו כי לא שמא קדיישא בדקא יאות. דהא הצדקה לא אטפקן, ולא אשתקים, אלא הצדקה. דכתיב, (ישעה נ) הצדקה תפונני, ולכונסת ישראל אטמר, ובגין לכך ועשיתם אותם וגוי.

ונתתי שלום בארץ ושבכחים ואין מחריד וגוי. (ויקרא כ"ז) רבי יוסי פמח, (זהלים ז) רגוז ואל תחתטו והילאה וכן אדם יצר טוב על יצר הרע, ויהה. אבל בשעה שירוד הלילה וכן אדם שוכב על מיטתו, ומה ממניהם על החקים אויקמיה, דבעי בר נש לארגזא יצר טוב על יצר הרע, ושפיר. אבל בשעתא דרמש ליליא, ובר נש שכיב על ערסיה, כמה גרדיני גמוסין מתרעין בעלם, ואיזין